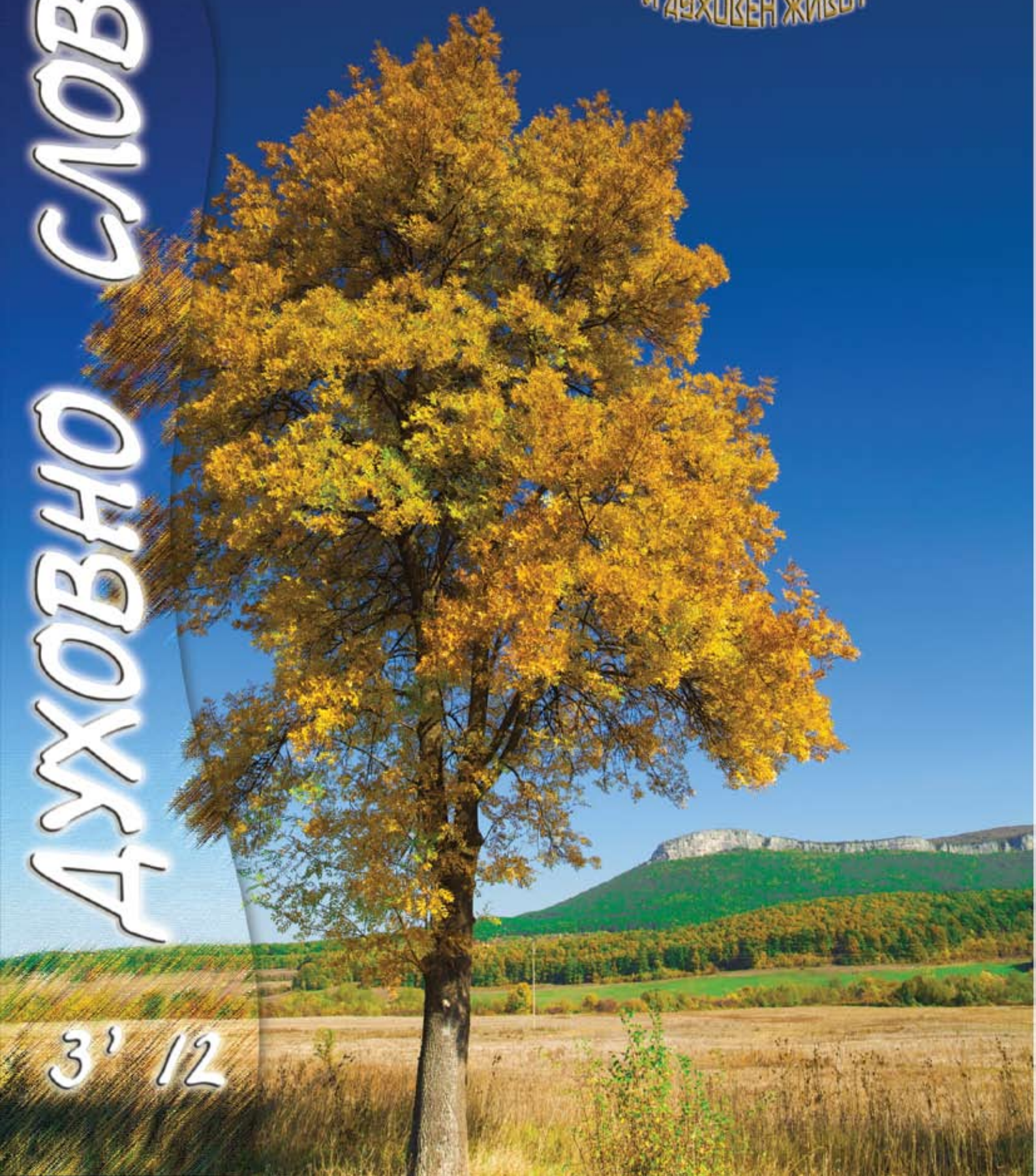

ДУХОВНО СЛОВО

3' 12

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаето да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на Христа и локалната автономия на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1164
ул. “Димитър Димов” №26

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

В ТОЗИ БРОЙ:

Редакционно	3
„Благовестване със Светия Дух“ Послания от Мюлер	4
Как разбирам Божията воля Мюлер	6
Първо послание на апостол Йоан (1): Въведение Мартин Бейкър	7
Числата в Библията Хр. Р.	10
Библиотека „Духовно Слово“ Развитието на Християнството Д. Сл.	13
Спътниците на апостол Павел (1): Варнава Дейвид Уилямсън	17
Как да имаме добро свидетелство Дейвид Колс	20
Повече от всички	21
Страдание Джон Дъглас	22
Каква е следващата стъпка Добри вести от небето	23
Кървави стъпки към слънцето Алексей Опарин	25

Превод и графичен дизайн: Христо и Георги Ръсовски
Редактор: Христо Ръсовски

Christo Rassovsky Editor

За контакти: тел. (02) 866 19 28; 0888 356614
www.duhovnoslovo.com
E-mail: rassovsky@gmail.com

Защото словото на кръста е безумие за тия, които погиват; а за нас, които се спасяваме, то е Божия сила. Понеже е писано: „Ще унищожа мъдростта на мъдрите, И разума на разумните ще отхвърля“. Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немошните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог, да! и ония, които ги няма, за да унищожи тия, които ги има, за да не се похвали ни една твар пред Бога (1 Кор. 1: 18, 27-29).

Апостол Павел в първото си послание към коринтяните им заявява: „Защото Христос не ме е пратил да кръщавам, но да проповядвам благовестието не с мъдри думи, да не се лиши Христовият кръст от значението си“ (1 Кор. 1:17). С това той пояснява, че в благовестието – Словото за кръста, няма никаква формалност или празно философстване. Тази вест е толкова далече от светската мъдрост, на която по онова време гърците са известни поддръжници, благодарение на всичките им философи и мислители, та на друго място апостолът специално пише, че Словото за кръста е съблазън за юдеите и глупост за народите (1 Кор. 1:23).

Съблазънзатези, които идват с предубеждения за това какъв трябва да е Помазаника (Месия) и какво трябва да извърши според техните желания и земни намерения.

Глупост за тези, които идват с предубеждения за мъдростта и смисъла на живота и смятат, че това са теми на аристократите и на великите на този свят, чиито тези не подлежат на съмнение.

А простото Слово за кръста привидно предизвиква фурор както тогава, така и сега точно заради своята безкомпромистност. Затова то е и Божия сила за спасение на всички, които идват без предубеждения, но със смирено и съкрушено сърце, осъзнавайки своето състояние.

Именно поради тази причина повечето от учениците на Господ Исус са неукни по отношение на Юдейския закон и абсолютно невежи по великите теми на „мъдреците“. Затова и Господ яде и общува с бирници и проститутки – утайката на обществото, хора, ненавиждани от всички останали, а в същото време изобличава и не сяда на масата на фарисеите и книжниците, които се смятат за праведни, въздигнати с почит от целия народ. За Бога всичко е открито, тъй като Той е сърцевед и вижда, когато външната част на чашата (това, което е видимо за всички) е чиста и излъскана, покрита със злато и великолепни скъпоценни камъни, а вътрешната (сърцето) е мръсна – пълна с мерзост и гнусотии.

Исус Христос – Създателя на Вселената и Този, пред Когото ще отговаря всяко създание, дойде за болните – не за здравите! А здрави няма! Има обаче такива, които се мислят за здрави и си затварят очите за смъртоносната болест, която ги убива – греха.

Исус Христос – Създателя на Вселената и Този, пред Когото ще отговаря всяко създание, дойде за болните – не за здравите! А здрави няма! Има обаче такива, които се мислят за здрави и си затварят очите за смъртоносната болест, която ги убива – греха. Затова и Той не дойде с външна хубост, за да Го пожелаем заради красотата Му. Той остави цялата Си слава и величие на небесата. Дойде като обикновен човек, без благообразие, презрян и отхвърлен от хората, както пророкува Исаия. Дойде да извърши

предвечната Божия промисъл за изкупление на мъртвите човешки души, които Той създаде с могъщото си Слово по Свой образ и подобие, но които Го мразят, потънали в греха си. И по този начин изпълни волята на Отца, която се състоеше в делото на кръста. Да, същото това Слово за кръста – съблазън за едните, глупост за другите, е Божията премъдрост! За която една вечност ще е крайно недостатъчна да бъде разбрана, тъй като Божията любов на нашия Господ Исус Христос, изразена в благовестието, е Безконечна!

„Времето се изпълни и Божието царство наближи; покайте се и повярвайте в благовестието!“

(Марк 1:15)

„Благовестване със Светия Дух“ (1 Сол. 1:5)

„Защото нашето благовестване между вас не беше само с думи, но и със сила, със Светия Дух и с голяма увереност; както и знаете, какви се показахме помежду ви заради вас“ (1 Солунци 1:5).

„Нашето благовестие“. Това просто е пътят за спасение, който ние проповядваме. Има само едно благовестие – благовестието на Божията благодат, радостната вест, че Бог даде Своя Единороден Син, който даде Себе Си за нас, който пострада и Божието наказание падна върху Него вместо върху нас, и Той умря за нашите грехове. В това вярваме ние. Грешникът, който вярва в Исуса, да, най-подлият, най-закоравелият, най-големият грешник веднага ще получи опрощение на греховете си, пълна прошка от Бога, ако истински се покае. С вярата, която не е продукт на ума, а е съкрушителна, водеща до пълно смирение и покаяние пред Бога. Грешникът получава опрощение на своите грехове

не защото може да заслужи това чрез дела, а защото прошката е Божия благодат и Божие действие, което променя живота. Грешникът трябва да дойде с покаяние пред Бога такъв, какъвто е, и да получи това, което Бог даде в лицето на Своя скъп Син, който умря за нас – недостойните, виновните пред Него грешници.

Това евангелие, казва апостолът, „не дойде само с думи, а в сила“. Не само като изявление, нито дори само като просто и ясно послание – то дойде в духовна енергия, в духовна сила. Тази сила трябва да бъде получена чрез свят и молитвен живот, с което дори и сега вярващите могат да достигнат такова състояние, че от тях да потекат реки от жива вода.

Тази сила на служение дойде „чрез Светия Дух“, именно благовестието стана живот в сърцата на тези, които Го приеха, и Божият Дух оживотвори Неговото Слово, макар и изречено от смъртни и грешни устни. Само когато Светият Дух работи в сърцата на светиите, Евангелието

може да бъде ефикасно. Затова трябва преди всичко да търсим сериозно и в постоянна молитва силата на Светия Дух, което е всъщност общение и пребъждане при нозете на Исуса.

При служението на Словото не означава да търсим тази „сила“ в ораторските си качества или в това какво впечатление ще направим на слушателите; това трябва да е Божия сила „Защото не се срамувам от благовестието [Христово]; понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва“ (Римл. 1:16). Тази сила на служение трябва да се вижда както у проповедника, така и у този, който раздава брошури на улицата, който раздава Божието Слово, у родителите, у всички Божии деца и да става ясно, че тази „сила“ е в резултат на свято ходене и молитвен живот. Всички вярващи трябва да се стремят да спечелят души за Христа. Никой не трябва да се примирява с това, че отива сам на небето.

Но ако искаме да работим успешно за Бога, ние трябва да имаме „сила“, а не можем да имаме тази духовна сила без усърдна молитва. Ние трябва да бъдем също така особено внимателни и да не позволяваме на нищо, което знаем, че е омразно на Господа, да има място в нашия живот. Така ще бъдем „съдове за почтена употреба в дома на нашия Господар“. Само по този начин ние имаме право да очакваме, че ще бъдем от полза на нашия Господ.

Ние никога няма да бъдем като апостола, но можем да имаме това духовно състояние на сърцето, което апостолът има. Да! Ние трябва да се стремим към тази духовна цел така, както и апостолът: „А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо – познаването на моя Господ Христос Исус, за Когото изгубих всичко и считам всичко за измет, само Христа да придобия“ (Фил. 3:8). Силата на нашето благовестие зависи от степента, с която горят сърцата ни за Господа, защото благовестието трябва да бъде проповядвано чрез Светия Дух (1 Петр. 1:12). Не е много това, което правим, нито броят на посещенията, които сме направили, или броят на брошурите, които сме раздали; не количеството, а качеството на нашето служение е основното, върху което трябва да се концентрираме. Ако сме разпространили много брошури, колко от тях сме ги раздали в молитва и колко от тях сме проследили с молитва?

Какво означава да имаме „голяма увере-

ност“, т.е. да имаме пълна убеденост? Каква е тази опитност? Това е твърдото убеждение, че греховете ни са простени, и тогава сърцето е изпълнено с радост, тогава виждаме щастливите лица на тези, които имат мир с Бога и чиито сърца преливат с благословени истини! Наистина, тук аз съм чужденец и пришелец, но небето е моят дом. Аз вървя по пътя си към Бога, който ми е простил заради Христа.

Обръщам се към всички вас, работници за Господа, учители, разпространители на Божието Слово, вие, които посещавате болни, нека всички тези, с които се срещате, да видят, че сте щастливи мъже и жени. Нека никога тези, с които говорим, или децата, които учим, или тези,

които посещаваме, да не кажат: „Дали този господин или госпожа вярват в това, което ни говорят? Дали този господин или госпожа вярват и се радват в този живот, за който ни говорят?“ Затова, мои възлюбени братя, не очаквайте плодове, освен ако не говорим с власт и в Светия Дух, и с голяма увереност.

„Както и знаете, какви се показахме помежду ви.“ Не трябва да има съмнение дали този, който говори, който учи, който посещава, е Божий човек или не. За мен би било срам, ако хората не знаят какъв

човек съм. Ако искаме да знаем какви трябва да бъдем като Божии свидетели, нека прочетем това, което Павел казва за себе си във втората глава от Първото послание към солунците.

Направих тези няколко забележки, на първо място, за да може всеки един от нас, който се стреми да служи на Господа, да се насърчи. Да не допуснем да си кажем, че това е твърде много, че това е твърде висока цена за постигане на тази цел. Наистина не е! Ние може да не вършим чудеса, нито да приличаме на апостола, но уверено можем да търсим тази духовна сила и няма да бъдем разочаровани.

И на второ място, тези забележки отправям поради начина ни на служение, който сега е особено необходим. Нека се молим Бог в богатството на Своята благодат да повдигне пастори и учители, евангелизатори, грижовни сърца, които да успокояват и да насърчават болните, разпространители на Божието Слово сред хората и др., Свети мъже, които не говорят само с думи, но и със сила и в Светия Дух, и с голяма увереност; които с начина си на живот да бъдат за изобличение и да говорят на съвестта на хората.

**Силата на нашето
благовестие зависи от
степента, с която горят
сърцата ни за Господа,
защото благовестието
трябва да бъде
проповядвано чрез
Светия Дух**

Предай собствената си воля

1. В началото гледам да предам сърцето си изцяло на Бога и да го приведа в състояние, в което нямам собствена воля по дадения въпрос.

Деветдесет процента от проблема на хората идва именно оттук. Деветдесет процента от трудностите са преминати, щом сърцата ни са готови да вършим Божията воля, каквато и да е тя. Когато човек се намира в това състояние, Бог скоро ще му открие волята Си.

Не се предавай на чувства

2. След това се убеждавам резултатът да не е вследствие на някакво внушение или чувства. Защото в противен случай мога да попадна в големи заблуждения.

Търси волята на Духа чрез Божието Слово

3. Търся волята на Духа чрез или във връзка с Божието Слово. Духът и Словото трябва да са в съгласие. Ако търся само Духа, без да се обръщам към Словото, отново поставям себе си в риск от заблуждения.

Забележи Божиата промисъл в настоящите обстоятелства

4. След това отбелязвам обстоятелствата и Божиата промисъл в тях. Те често ясно и точно потвърждават Божиата воля, отново в съгласие със Словото и Духа.

Моли се

5. Моля Бог да ми разкрие с точност Неговата воля.

Чакай

6. По този начин, чрез молитва към Бога, четене на Словото и размишление, вземам съзнателно решение според възможностите и знанието ми, и ако имам мир в съзнанието и той се запази след още два или три пъти, предприемам действие.

Дали в случаи от всекидневието, или в изключително важни ситуации, аз съм установил, че този метод ВИНАГИ работи.

Внимавай да не объркаш Божиата воля със собствените си желания!

ПЪРВО ПОСЛАНИЕ НА АПОСТОЛ ЙОАН

Мартин Бейкър

Част 1

Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божи чада; а такива и сме. Затова светът не познава нас, защото Него не позна. Който върши грях, от дявола е; защото дяволът отначало съгрешава. Затова се яви Божият Син, да съсипе делата на дявола. Недейте се чуди, братя, ако светът ви мрази. Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото любим братята. Който не люби, остава в смърт. Всеки, който мрази братя си, е човекоубиец; и вие знаете, че в никой човекоубиец не пребъдва вечен живот. От това познаваме любовта, че Той даде живота Си за нас (1 Йоан 3:1, 8, 13-16).

**... как ще пребъдва в него
любов към Бога? (1Йоан 3: 17)**

ВЪВЕДЕНИЕ

Четвъртото Евангелие е написано от апостол Йоан, за да се стимулира спасителна вяра в Исуса Христа, Божия Син: „...тия са написани, за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син, и като вярвате, да имате живот в Неговото име“ (Йоан 20:31). В това свое послание Йоан пише на онези, които вярват в Господ Исус Христос, за да укрепи тяхната сигурност, че те притежават вечен живот, както и да опише основанията за това уверение: „Това писах на вас, които вярвате в името на Божия Син, за да знаете,

че имате вечен живот [и да вярвате в името на Божия Син]“ (1 Йоан 5:13).

Петър, Яков и Йоан очевидно са били „стълбове“ на вярата в събранието в Ерусалим (виж Деяния 15 и Галатяни 2:9), но около 67 г. сл.Хр. Петър и Йоан са били убити като мъченици за вярата си, както и Павел, и Йоан остава сам. В това време събранието в Ефес е разбунено от лъжливи учители, които разпространяват учението, което по-късно става известно като гностицизъм (от гръцката дума „гнозис“, която означава ‘знание’). Тези лъжливи учители са се отцепили от събранието и се опитват да съблазнят вярващите (1 Йоан 2:18, 26). Те са

имали погрешни схващания за „материя“ и „дух“, като са проповядвали, че те имат по-висше знание, над обикновените християни (1 Йоан 2: 20, 27; II Йоан 9), които те презирали и към които таяли омраза (1 Йоан 4: 20) Те отричали, че:

Исус е Христос (2:22),
е предвечният Син на Бога (1 Йоан 1:1, 4:15, 5:5,10),
е дошъл в плът (1 Йоан 4: 2; II Йоан 7),
е дошъл, за да осигури спасение за всеки човек (1 Йоан 4:9,14).

Общоприето е да се смята в някои консервативни среди, че в това време апостол Йоан е отишъл в Ефес, който се превърнал в център на неговото духовно служение за около двадесет и пет години. Най-вероятно той е написал Четвъртото Евангелие в периода 80–95 г. сл.Хр., а това свое послание той включва като придружително, наставническо писмо, за да насърчи читателите си във вярата и да ги настави в светлината на Евангелието с оглед на обстоятелствата, свързани с тях. В своето послание той категорично опровергава тези лъжливи учения, които застрашават истинното свидетелство на християнската църква по онова време. Затова Йоан в това свое послание набляга на следните истини:

– Божествеността и истинската човешка природа на Христос,

– Божията правда и Неговата любов.

Той също така дава насоки на истинските Божии чада, чиято силна вяра в Христа трябва да се покаже чрез праведен живот, пълен с Божествена любов към другите.

Схематично изложение

I. 1Йоан1:1–4 Пролог – Словото на живота
Истинското общение – Източник и опит

II. 1:5 – 2:2 „Бог е светлина“. Условия за общение

III. 2:3–17 **Характеристики на Божиите деца**

1. 2:3–6 Подчинението
2. 2:7–11 Любов един към друг
3. 2:12–14 Духовно израстване
- 2:15–17 Единоумислие–любовта на Отца

IV. 2:18–28 **Истинното и фалшивото Помазание**

V. 2:29 – 3:24 Допълнителни характеристики на децата на Бога

1. 2:29 – 3:10 Праведен живот
2. 3:11–24 Любов

VI. 4:1–6 **Духът на истината и духът на заблудата**

VII. 4:7–21 **Допълнителни характеристики на Божиите деца**

1. 4:7–13 Обичайте се един друг
2. 4:14–16 Доклад на очевидец
3. 4:17–21 Неговата любов е съвършена в нас

VIII. 5:1–5 **Победата на вярата.**
Доказателства за новото раждане

IX. 5:6–12 **Свидетели на Божествеността на Христос**

X. 5:13–21 **Заклучителни думи на насърчение и увещание**

I. I Йоан 1:1–4. Словото на живота

Истинско общение – неговият източник и опитността

Стихове 1 и 2 учат за вечността и истинската човешка природа на Божия Син.

Стих 1. Господ Исус Христос, Който е от началото Бог (Битие 1: 1), описан като вечното Слово Божие в Йоан 1:1, тук е описан като Словото на живота. Това ни показва, че когато Той, Който е животът, е приет от разкаялия се грешник като Спасител и Господ, тогава Той дава Божия живот в душата на този човек. Първо, Той е описан като вечен: „Това, което беше отначало“, а след това Неговата истинска човешка природа е подчертана от взаимното свидетелство на Йоан и другите ученици: „това, което чухме“ (Йоан 5:24; 7:46), „това, което видяхме с очите си“ (по време на три години), „това, което изгледахме“ [същото като „видяхме“ в Йоан 1:14, което означава „Ние гледахме с внимателно съзерцание“ (W. E. Vine)]; „това, което ръцете ни попипаха“ (вж. Лука 24:39 и Йоан 20:20, 27, които подчертават Неговата истинска човешка природа). „Това, което чухме“ – „Който слуша Моето учение, и вярва в Този, Който Ме е пратил, има

вечен живот“ (Йоан 5:24). „Никога човек не е говорил така [както Тоя Човек]“ (Йоан 7:46); „Погледнете ръцете Ми и нозете Ми, че съм Аз същият; попипайте Ме и вижте, защото дух няма мяса и кости, както виждате, че Аз имам“ (Лук. 24:39). „Той им показва ръцете и ребрата Си ... тогава зарадваха се учениците, когато видяха Господа“ (Йоан 20:20 и 27).

Стих 2 описва Божествеността на Словото на живота, „вечният живот, който беше у Отца“ [сравни: „Словото беше у Бога“ (Йоан 1:1)]. Йоан свидетелства, че „се яви нам“, първо, като „пребиваваше между нас“, но също така и отвътре в нашите сърца (Йоан 1:14,18). „Животът се яви“ – Божият живот се яви в Христа и ни се разкри. „В Него бе животът“ (Йоан 1:4). Изразът – „Яви се нам“, се отнася за тези, които са Го приели чрез вяра и са били родени отново (Йоан 1:12,13). Той живее в техните сърца и те в Него, което означава пребъждане в общение (Йоан 6: 54–57). Виждаме дълбоката благодарност на Йоан за Божията любов, открита нам в Господа Исуса Христа, като той описва това в своето Евангелие по следния начин: „ученика, когото обичаше Исус“ (Йоан 13:23; 19:26; 20:2; 21:7, 20).

Стих 3. Това, което те са видели и чули, е общението, което са имали с Господа Исуса Христа, и те го известяват на другите. Защо? За да „имате и вие общение с нас“. С други думи, те са преживели Христос в живота си; Той ги е въвел в едно уникално общение с Отца и със Себе Си и те копнеят да споделят това с другите. Това изявление отново подчертава Божественото и човешкото в Господа Исуса Христа: Неговият Син, Исус е човешкото Му име, а „Христос“ означава „Един, който е изпратен или помазан от Бога“. Изразът – „Това, което видяхме“, можем да сравним с думите на апостол Павел в 2 Кор. 4:6: „Понеже Бог ... е огрял в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава в лицето на Исуса Христа“.

„Ние сме го видели и чули“. Така и апостол Павел възкликва: „Но вие не сте така познали Христа; понеже сте чули, и сте научени от Него (както е истината в Исуса)“ (Еф. 4:17–21). Копнежът, който учениците изпитват, да споделят този духовен живот, който те лично познават от опит, е, за да могат и другите да имат „Общение с нас“. Това говори за уникалното общение, в което Йоан и другите ученици се радват духовно с Отца и Сина. (Така и всички, които са родени отново (отгоре), се радват на свидетелството, което имат в сърцата си, и те не могат да задържат тази радост и това откровение, което имат в сърцата си, а бързат да го разкажат на другите Божии деца – бел. ред.)

Всички, които са родени отново (отгоре), се радват на свидетелството, което имат в сърцата си, и те не могат да задържат тази радост и това откровение, което имат в сърцата си, а бързат да го разкажат на другите Божии деца.

Стих 4. „И това ви пишем, за да бъде пълна вашата радост“. Ето причината за свидетелството на Йоан: „за да бъде радостта ви пълна“ [сравни с: „Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас, и вашата радост да стане пълна“ (Йоан 15:11)]. Тази радост светът не може нито да даде, нито да отнеме. Това е радостта в Господа, която идва чрез общение

с Него. „Не скърбете, защото да се радвате в Господа е вашата сила“ (Неемия 8:10). Такива са и думите на Господ Исус към учениците: „Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас, и вашата радост да стане пълна“ (Йоан 15:11).

Но за да бъде изпълнено това в нашия духовен живот, трябва да знаем какво ни е заръчал нашият Господ в предишните няколко стиха: „пребъдвайте в Мене, и Аз във вас... който пребъдва в Мене и Аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мене, не можете да сторите нищо...“. Така Йоан, който е получил този духовен живот, напълно покорен на своя Господ, радвайки се на общение с Отца и Сина, насърчава читателите си да направят същото – да се примирят с Бога чрез Господа Исуса Христа.

(Следва)

Числата В Библията

Носят ли те някакво духовно значение?

Числото 4

Много числа в Словото имат дълбок духовен смисъл, както числата 2 и 3, които разгледахме в предния брой. Числото 4 например носи образа на всеобхватността. Като например 4-те посоки на компаса, които говорят за целия ни познат свят.

Езекил 7:2

„А ти, сине човешки, слушай. Така казва Господ Иеова към Израилевата земя: Край! крайт дойде На четирите краища на страната.“

Земята, разбира се, няма четири краища, но Бог използва този изказ, за да изяви, че крайт е обхванал цялата земя, цялото лице на земята. Числото четири илюстрира всеобхватност.

Деяния 10:11, 11:5

„И видя небето отворено и някакъв съд, като голяма плащаница, да слиза, спускан чрез четирите ъгъла към земята.“

И разбира се, след като прочетем пълната история, разбираме, че това видение символично показва, че Спасението е едно и е както за езичниците, така и за юдеите, т.е. Спасението е за всеки и е единствено чрез Исуса Христа! Спасение до всички краища на земята, до всеки народ, език и племе.

Откровение 7:1

„След това видях четири ангела, стоящи на четирите ъгъла на земята и държащи четирите земни ветрове, за да не духа никакъв вятър по земята, нито по морето, нито върху някое дърво.“

Отново четем за четири ангела, четири ъгъла

на земята, четири земни ветрове. Вселенският съд над цялата земя, който е възпиран от Божиите ангели. „Днешните небе и земя са натрупани за огън, пазени до деня на страшния съд и погибелта на нечестивите човеци“, „докле“ Бог не постави белег на челата на своите служители. Тогава и само тогава този вселенски съд ще се изпълни. Числото четири (Ветрища, Ангели, Земни ъгли) посочва, че това ще е всемирен съд... навсякъде.

Откровение 20:8

„...и ще излезе да мами народите в четирите краища на земята, Гога и Магога, да ги събере за войната.“

Народите от четирите краища на земята – отново представя картина на всеобхватност, т.е. всички народи от всички краища на земята. Господ Исус използва подобен изказ, когато говори за своето пришествие, казвайки:

Матей 24:31

„Ще изпрати Своите ангели със силен тръбен глас; и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небето до другия.“

Или с други думи, избраните Му ще бъдат събрани заедно, отвсякъде по света. Тази символика се вижда постоянно в словото.

Виждаме да се демонстрира и същият принцип в Словото за четиримата занаятчии (Зах. 1:20), четирите рога на Олтара, четирите небесни Духа, четирите звяра и т.н. Всички те са илюстрация за съвкупност на това, за което се говори.

Когато Господ Исус възкресява Лазар от мъртвите, това ни дава една картина на Възкресението, чрез което всички ние (вярващите) ще бъдем съживени.

Йоан 11:17

„И тъй, като дойде Исус, намери, че Лазар бил от четири дни в гроба.“

Тук Лазар представлява всички, които са призвани в Христа. Съвкупността на всички онези, които ще бъдат възкресени в Христа. Затова и когато Марта казва: „Зная че ще възкръсне във възкресението на последния ден“, Христос я поправя с думите, че ТОЙ е „възкресението и животът“, и след това го възкресява! В Христа е възкресението от мъртвите и в Него е Животът! Всички мъртви ще възкръснат, но не всички мъртви ще възкръснат за вечен живот, а само тези, които са в Христа! Другите мъртви ще възкръснат за вечно осъждение. Така че всичките човеци ще възкръснат, „множеството от спящите в пръстта на земята ще се събудят, едни за вечен живот, а едни за срам и вечно презрение“ (Дан. 12:2), и това ще бъде едно всеобхватно възкресение на мъртвите! Това са мъртвите през цялата всеобхватност на времето (четири дни), докато Христос не ги възкреси. Възкресението на Лазар говори, че всички, които са били мъртви, ще възкръснат чрез Христовото Слово! Лазаре, излез вън! Така числото четири представлява всеобхватността (във времето) на всички, които възкръсват.

Числото 6

Числото, за което има няколко популярни мнения какво би могло да символизира, е числото шест. Някои теолози смятат, че това е числото на човека, други пък твърдят друго. Проблемът обаче е, че няма библейско основание за тези твърдения. Ние трябва да намерим солидни примери от Словото, преди да кажем, че дадено число символизира конкретно нещо. И правилното библейско тълкуване ни задължава! Със сигурност мнозина смятат, че имат оправдание за своите схващания, но когато по-задълбочено се изследват пасажите, от които извличат това становище, техните доводи не винаги устояват. Да вземем например

популярното мнение, че числото шест е числото на човека или на човечеството. Това вярване произлиза почти изцяло от факта, че човекът е създаден на шестия ден (заедно с още няколко твърде неясни примера). Но на шестия ден са създадени също и полските зверове. Това ще значи ли, че шестията е също и числото на полските зверове? Не, разбира се! Птиците пък са създадени на петия ден – това значи ли, че петията е числото на птиците? Не! Трябва да бъдем много внимателни, когато придаваме значение на числата, и трябва да вземаме под внимание „цялата Библия“, когато търсим значението им, а не просто няколко стиха. Също така слепото приемане на някоя известна теоложка идея не е път за доближаване към истината.

Когато проследим числото 6 в Словото, става ясно, че то най-често се отнася за прилагането на „труд“ в света. В интерес на истината, дори и книгата Битие, която често се използва като доказателство за твърдението, че това е числото на човека, ясно символизира завършека на работните дни. Например в шест творчески дни Бог завършва Сътворението и на седмия ден Си почива! Ударението пада върху факта, че цялото творение е завършено за шест дни, а не върху това, че човекът е създаден на шестия ден (който е Божие дело). И именно тази тематична линия за труда наблюдаваме в цялото Слово, отнасящо се към числото 6. Това е времето, в което Бог извършва своята работа, като на нас също ни се дава толкова време за работа!

След много размишления и задълбочено изследване на Писанията ми беше дадено да разбера, че в крайна сметка числото 6 символизира нашия труд в този свят, водейки ни към последната Съботна почивка. От самото начало Бог използва числото 6, за да илюстрира период на работа.

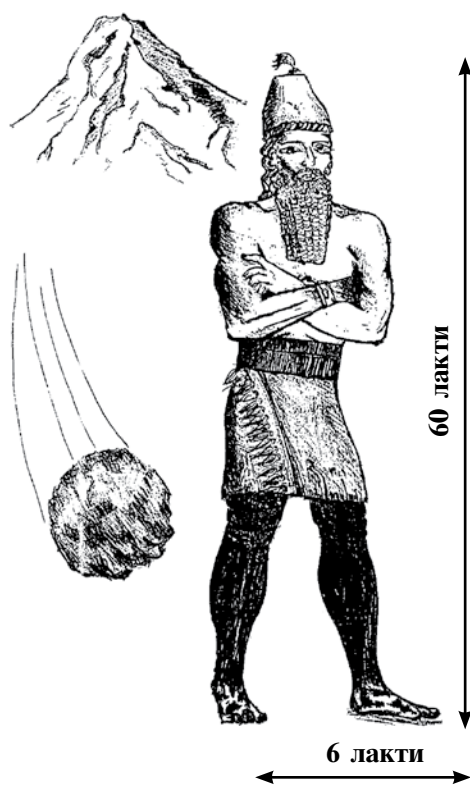
Битие 1:31 – 2:2

„И Бог видя всичко, което създаде; и, ето, беше твърде добро. И стана вечер, и стана утро, ден шести.“

Така се свършиха небето и земята и цялото тяхно войнство.

И на седмия ден, като свърши Бог ДЕЛАТА, които беше създал, на седмия ден си почива от всичките дела, които беше създал.“

Нека отбележим, че Бог ни казва, че Той е свършил Своите дела, т.е. Той е завършил всичката си работа, направил е Небето и земята и всичко в тях за 6 дни, а след това Си е почивал на седмия. Числото шест е пример за нас,

Цар Навуходоносор направи златен образ, шестдесет лакти висок и шест лакти широк, и го постави на полето Дура, във вавилонската област (Дан 3:1).

на които ни е заповядано да правим същото. Ние работим шест дни и почиваме на седмия. Например, когато Бог обяснява на Израел кога да работи и да почива, Бог каза: Изход 20:9-11

„Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа твоя Бог, да не вършиш никаква работа, ни ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чежденецът, който е отвътре вратите ни; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко що има в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети.“

Шестидната е периодът време, който Бог определя за своето дело да създаде света, а това също е и периодът време, който определя и за човека да работи в света. Ние можем да се убедим, че това определение на числото 6 „за работа“ е вярно не само когато става дума за дни, но също и за „години“. Едно постоянно използване на числото в словото като символ на работа. Например четем, че Бог е сключил завет с израилевите чада и че робите трябва да служат шест години, а на седмата трябва да бъдат пуснати на свобода.

Йеремия 34:13-14

„Така казва Господ, Израилевият Бог: Аз направих завет с бащите ви, в деня, когато

ги изведох от Египетската земя, из дома на робството, като рекох: В края на всеки седем години пускайте всеки брата си Евреина, който ти се е продал и ти е слугувал шест години, - да го пускаш на свобода от тебе. Но бащите ви не ме послушаха, нито приклониха ухото си.“

Отново ударението пада върху работното време, заключено в числото „шест“. Този път е в години, вместо в дни, като седмата е свързана със свобода. Бог не прави тези неща случайно. Бог знае какво върши, дори когато ние не знаем.

Намираме, че числото шест в Словото твърде често е свързано с нашата работа тук, на земята, за да бъде просто случайност. Също така Бог не избра да направи всичко за шест дена просто защото е хубаво, кръгло число. Това е Боговдъхновено число, показващо Неговото време за работа. И то посочва и нашата работа на този свят, докато не влезем в едната съботна почивка (Евр. 4: 9). Затова и в предния стих се говори за Завет, който Бог сключва с Израел, и за извеждането му от робската земя, в който завет се споменава, че всеки, който е служил шест години, трябва да бъде освободен на седмата. Христос е нашата свобода от робството на греха и на смъртта и нашата съботна почивка от делата ни. В тази свобода ние влизаме по благодат, „защото ни една твар няма да се оправдае пред Него чрез дела, изисквани от закона, понеже чрез закона става само познаването на греха“. Наистина, числото шест илюстрира работа и нашият труд в този свят е представен чрез числото шест, дори това е отразено в продължителността на работната седмица, която се състои от 6 дни и един ден е почивка. Но каква е характеристиката на нашия труд за небесните неща? Дали човек трябва да се труди, за да влезе в Божието царство? Очевидно е, че нашият труд в тази насока единствено може да ни помогне да разберем колко сме нещастни и несъстоятелни да направим каквото и да е и да познаем силата на греха. Господ Исус казва: „Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя“ (Мат. 11:28). А пък пророк Исаия провъзгласява Божиите Слова: „Защо иждивявате пари за онова, което не е хляб, и трудът си за това, което не насища? Послушайте Ме с внимание и ще ядете благо, и душата ви ще се наслаждава с най-доброто“ (Ис. 55: 2). Единственото, което човек може да направи в тази посока, е наистина да се покае и тогава ще приеме Божия дар –

На стр. 24

Наскоро в редакцията получихме копия от първите книжки на сп. „Духовно Слово“, отпечатани в България през 1905 г., за които само бяхме чували. Искрено благодарим на Народната библиотека „Св. Св. Кирил и Методий“, че направи възможно това.

Основоположник на сп. „Духовно Слово“ е Спас Първанов Стефанов, благословен от Бога ученик Исус-Христов, силен и в Словото Божие, и в делото Господне, който винаги ще бъде за нас, продължителите на Господното дело в България, пример, за да бъдем винаги насърчавани и назидавани в пътя Господен.

Редакцията на сп. „Духовно Слово“ чества своята 107-годишнина и благодарим на Бога, че въпреки трудностите, през които преминаваме, Той е Верен да ни държи и да ни наставлява във всяка Истина, като ни усъвършенства и ни прави годни да свидетелстваме за Него.

Искаме да пожелаем на всички наши читатели

да бъдат силни и дръзнени за Господа. Да укрепвате в Силата на Неговото Могъщество, „като знаете, че не с тленни неща – сребро или злато – сте изкупени от суетния живот, но със скъпоценната кръв на Христа, като на агнец без недостатък и пречист“ (1 Петр. 1:18, 19). Заедно да преодоляваме всички трудности, като знаем, че тук няма постоянен град, а търсим бъдещия. Затова чрез Господа Исуса Христа да принасяме на Бога непрестанна хвалебна жертва, т.е. плод от устни, които изповядват Неговото име (Евр. 13:14, 15).

Настоящата поредица от статии е препечатана от 1 и 2 книжка на сп. „Духовно Слово“ от 1905 г., като текстът е автентичен, без да са правени корекции по него. Надяваме се, че това няма да затрудни нашия читател, но ще му помогне да усети богатството на българския език, както и да види, че много от темите преди 107 години са актуални и днес.

Год. I.

Февруарий 1905 г.

Кн. I и II

ДУХОВНО СЛОВО

Развитието на Християнството

Поученията и учението на Господа Исуса се различават от човешките по туй, посочват човъку не сухи правила с безкрайни обяснения, които Той справедливо нарече „тѣжки брѣмена“; а единъ источникъ на животъ, който осъществява самъ това, което изисква отъ човѣка. Християнството е живот, който се изявява съ жизнени процеси – дѣйствия.

„Много имамъ да ви говоря, но не можете сега да носите“. „А утѣшителъ Духъ Святъ, когото Отецъ ще ви проводи въ мое име, той ще ви научи всичко, и ще ви напомни всичко що ви съмъ рѣклъ“. Какво спокойствие за единъ учителъ, и каква сигурностъ за едни ученици!

„Сега не можете да носите“! или, защо ви е товаръ безъ врѣме? На врѣме всичко ще ви се напомни! Товаръ безъ врѣме, изнурява силитѣ безъ да ги оползотвори, а сила дадена на врѣме, прави чудеса.

Нѣкой човѣци търсятъ причинитѣ на Христовия успѣхъ и ги намиратъ тамъ дето не сѣ! Животъ има въ Христа, който ще се изявява докле дойде Той! Вѣрата, любовта, личното откровение, което се дава на всѣка изкупена душа, сѣ дѣйствия на Духътъ, който прямо учи и води, тия които го иматъ; за това Исусъ говори и направи много нѣща, но не даде заповѣдъ да се запишатъ думитѣ и дѣлата Му, нито нареде кои отъ ученицитѣ му кадѣ да проповѣдватъ; само имъ заръча да чакатъ додѣ се облѣкнѣтъ

съ сила отъ горѣ; другото бѣше послѣшна работа. Ученицитѣ разбраха и послушаха своятъ учителъ и Господъ, а послѣдствията отъ това послушание сѣ ни извѣстни: Сплашенитѣ и обесърдчени Галилеяни излѣзоха на работа съ едно могѣщество на мѣдростъ и дързновение, че свѣтътъ имъ се видѣлъ като тѣхно владѣние, а учителътъ сила Божия за покорението му. Като дѣца сияющи отъ радостъ и като нѣкои великани, които се готвятъ съ единъ замахъ да завладѣятъ най-силни крепости, овчерашнитѣ галилейскирибариизлѣзлипоИерусалимскитѣ улици, славяще Бога по нечути до тогазъ начинъ; и единъ плѣнъ от 3000 души напълнилъ хвърлѣната мрѣжа. Още нѣколко хвърляния на мрѣжата, и множеството на ученицитѣ извикало грижи и наредби за благоустройството на живота имъ. Устройство, ето една дума, която е станала лъзгава пѣтека за християнитѣ. Апостолитѣ се избавиха като казаха: „Ний ще си останемъ въ молитвата и въ служението на Словото“. Нови дарби трѣбваше да се яватъ; – даде имъ се мѣсто и те се явиха. Има въ живота едно пространство гдѣто видѣлната настѣпва, а тъмнината отстѣпва, и друго пространство, гдѣто тъмнината настѣпва. Исканията на душата, то е пространството, гдѣто видѣлната настѣпва; а нуждитѣ на тукашния животъ е мѣсто, гдѣто тъмнината настѣпва.

Успѣхътъ не бѣше само обръщението на човѣци въ истината на живота, но и въ земния животъ познанията на обрънатитѣ се измѣниха, в една посока толкозъ съвършена, щото може да служи за краенъ идеалъ на човѣчеството.

1. Повѣрвалитѣ, повече отъ 5000 души, имаха едно сърдце и една душа.

2. Никой отъ тях не казваше за нѣщо, че е негово.

3. Между себе си пред Бога не правѣха разлика между мѣжки и женски полъ – унижената и оскѣрбена всѣкакъ жена придоби равенство съ мѣжътъ.

4. По сетне, когато повѣрваха язичници, националнитѣ вражди и гнусение не съществуваха между тѣхъ: „Нѣма Йудейн, Еллинъ, Варваръ, Скитъ, рабъ и свободенъ, а всички братия“.

Навѣрно, човѣчеството не бѣше видѣло до тогазъ общество отъ такова множество, тѣй свързано помежду си съ чудна любовъ, и съ единъ стихиенъ поривъ отъ желание да придобие цѣлъ свѣтъ, ако е възможно, за едно общо братство въ имѣто на Исуса Христа.

Но както при появляването на първата човѣшка двойка, единъ духъ носителъ на разорението, скърцаше жѣби отъ завистъ, така и тука, сѣщия духъ намѣри мѣсто за своето разрушително дѣло.

Мѣстото, на което стѣпи първъ пѣтъ между тия едносърдечни човѣци врагътъ, бѣше „устройството“. Въ дѣлото на устройството има мѣста за почести и властолюбия. По една чудна послѣдователностъ, човѣците винаги се стрѣматъ да се заловятъ за непотрѣбното, и да изоставятъ потрѣбното; ако и да сѣ видѣли неговата суетностъ и безполезнасть. Сѣщото направиха, така нареченитѣ отци на църквата, с учението на Христа; оставиха животътъ, който това учение посочва и се заѣха съ суетни мѣждрувания по учението, отъ дѣто извадиха нечути комбинации!

Цѣльта имъ бѣше да благоустрятъ земния животъ на вѣрующитѣ; а желанието сласть.

Апостолитѣ избѣгнаха правилата, тѣ се уловиха за живота, който бѣше основата на всѣко добро устройство; но тѣхнитѣ по-късни послѣдователи се уловиха въ примката на правилата; и тѣй ги натрупаха, щото въ тѣхъ се препѣгнаха, и царе, и свети, и пророци, и свещеници; и политаха като пияни отъ вино.

Правила връз правила се установявали, а личния животъ: правѣдност, святостъ, чистота, на водители и водими, все повече отпадалъ. Постѣпено духовния животъ гаснѣлъ, а нови множества пригрѣждали по единъ формаленъ начинъ новата религия; тия новообръщенци нищо не разбирали отъ живота и силата на християнството, тѣ оставали въ своятъ си животъ и своитѣ си страсти. Естествено тѣ измѣнили по своето подобие и лицето на християнското общество; а когато едно общество изгуби своя ръководящъ разумъ, става нужда за мѣрки съобразни съ положението. Мѣрkitѣ взѣти отъ водителитѣ на християнското общество въ тоя кризисъ на неговото развитие, били споредъ сърдечнитѣ имъ състояния.

1. Единъ редъ на Богослужение, въ който да има тайнственостъ и великолепие, съ което да се упражнява силно влияние върху чувствата, и да се произвѣде набожностъ.

2. Прѣобръщение служителитѣ на християнското общество отъ простосърдечни служители на властелини и отци.

Отцитѣ на църквата постигнали своята цѣлъ: Създали едно послушно тѣмъ стадо, но личния и общественъ животъ на това стадо

си оставалъ въ старата калъ; тѣ си издигнали тронове до царскитѣ, сѣднали на тѣхъ и доили послушното стадо, и се гаврили съ душитѣ имъ. Не знае ли облѣчения въ злато и порфира човѣкъ, че е човѣкъ?! че нищо човѣшко не му е чуждо? даже нѣщо повече: безтрудния охотенъ животъ и тлъсто тѣло, не прѣдизвикватъ ли развратнитѣ му чувства, отъ които никой човѣкъ не е свободенъ?! Прѣзрѣнието къмъ сиромаситѣ, гордостъ, ревнование къмъ по-висока властъ, умрази, зависти, крамоли, сж били всегдашни спътници на тия, ужъ служители на истината.

Правдата го изисква да кажемъ, че е имало нѣкои свѣтли характери, които сж свѣткали тукъ, таме, и то не повече отъ характерното; защото би било прѣстѣпление да вѣрваме, че Божия духъ ще живѣе въ сжрдцата на човѣци, които измѣстватъ Божията истина и поставятъ човѣшки измислици.

Ако църквата би съхранила животътъ, който се откри ней въ началото, и ако нейнитѣ водители не отстѣпѣха отъ апостолския начинъ на работа: да посочватъ на обръщенцитѣ пълнотата, която иматъ въ Христа – приемането Духъ Святый; тя до днесъ би останала малка въ число, и отдѣлена отъ държавата – свѣтското управление. Но църквата изгубила своя разум

– Духътъ, помислила да удави свѣтътъ въ себе си и вместо това удавила се себе въ него.

Настѣпила тъмнина въ редовѣтъ на църквата, която прѣдизвикала злодѣяния като патришкитѣ и папски срѣдновѣковни тираний; които нѣкой човѣци несправедливо отдаватъ на християнството. Днесъ като имаме евангелието Христово и дѣлата на тия ужъ Христови църкви, можемъ да разсѣдимъ въ кого е вината.

Може нѣкой да попита: Ако християнството въ своето развитие не е могло да достигне по добри резултати отъ тия, или да попрѣчи на едно свое израждане; то какво можемъ да очакваме отъ него за въ бѣдеще?

На това питанье, отговаряме: Християнството е животъ, който действува, както си ще, като се води отъ ония начала, на които почи-ва неговата същностъ: 1) То е крайната цѣль на човѣшкото битие. 2) То нѣма за цѣль да подобри тукашния животъ на цѣлото човѣчество; а да събере въ Христа избраните.

Тѣй че това, което загинва, не загинва самото християнство – животътъ, а извѣстна негова формировка, която животътъ напуска; както нашата душа напуска тялото. Итова нѣщо ще се случва много пѣти, додѣто дойде Господъ Исусъ.

Плитки заблуждения

Ако и да сж минали хиляди години, отъ като ний като народъ сме приели християнската вѣра, пакъ днесъ понятията ни за тая вѣра сж ужасно груби. Голѣмата маса отъ народа ни е в пълна тъмнина за найпроститѣ истини на Христовото учение; даже простата история за живота на Господа Христа, е избъркана съ купъ невѣрности – басни, които по разни начини и днесъ си пробиватъ пѣтъ, и даже между по развититѣ людие. Какъ е възможно да се зачне човѣкъ отъ единъ гълѣбъ, ми възрази единъ интелегентенъ мжжъ, като говорѣхме за Христовото рождение. Не е ли чудно при днешния напливъ отъ библии и евангелия да чуешъ отъ разбранъ човѣкъ подобно нѣщо? Гдѣ се казва, че Исусъ е зачатъ отъ гълѣбъ? Ето чистата истина: „Ирече Мариамъ на ангелътъ: Какъ ще бѣде това, понеже мжжъ не познавамъ? И отговори ангелътъ и рече и: Духъ Святый ще дойде върху ти и сила

на Вишняго ще те осѣни“. Исусъ, спасителътъ на човѣцитѣ трѣбваше да се роди само отъ семето на жената, защото ней се каза: „И твоео семе ще смаже на змията главата.“

Мнозина, доста просветени хора, съ силна увѣреност твърдятъ че Св. Писание не отговаря на въпроситѣ, които днешния животъ поставя. И това мнение произхожда отъ незнанието на Христовото учение. Истина е, че то не съдържа никаква съврѣмена конституция, нито нѣкая политическа или икономическа наука; но положенитѣ отъ него основи за човѣшко общезителство сж най съврѣшени и вѣчни, защото самия животъ води къмъ тѣхъ; а че, човѣцитѣ не искали да се съобразяватъ съ тѣхъ прѣди двѣ хиляди години, или че днесъ неискатъ; това е въ тѣхна вреда. Човѣшкото упорство нѣма да унищожи Божията истина; макаръ и при смъртния си часъ човѣчеството ще изповѣда, че истината е била Божията. Не изисквали

човѣшкото общежителство да си служат човѣцитѣ съ дарбитѣ си единъ на другъ? не иска ли то, да не живѣе всѣкой само за себе си, но всѣкой да мисли и живѣе и за другитѣ? И нѣщо повече: Писанието казва, че въ Христа нѣма народностъ, полъ и различия въ състоянието: „Нѣма Иудейнъ, Еллинъ, Скитъ, Варваръ, мъжки и женски полъ, рабъ и свободенъ; но братия.“ А това, че, за да дойдатъ човѣцитѣ до тия животворни истини, трѣбва самия животъ да ги доведе, показва само тѣхната опарничавостъ и невъзможностъ да се покорятъ на истината доброволно.

Друго едно заблуждение съществува почти между всичкитѣ човѣци – не одобряватъ тѣ условията, споредъ които човѣцитѣ трѣбва да живѣятъ. Защо да има зло? Богъ като е силенъ, защо не прѣмахне изведнѣжъ злото и да възтанови доброто. Заблуждение е това натякване Богу, защото всичкитѣ човѣци разбиратъ

доброто, и могатъ, ако би поискали да го правятъ, съ силата, която имъ се обещава и дава отъ Бога; но тѣ доброволно и съ голѣма наслада се ваятъ въ злото, и ако имъ се отнѣме тази възможностъ, то би било най-голѣмото нещастие за тѣхъ. Чистия разумъ одобрява Божията нарѣдба за човѣшкото изкупление отъ злото. Една грамадна маса човѣци, съ здравъ умъ, отъ всичкитѣ съсловия на човѣшкитѣ общества твърдятъ, че сж познали една истина, която почива на Божието откровение – въ общение съ Бога тѣ надникуватъ въ тайната на живота и се увѣряватъ, че сегашнитѣ врѣмenni страдания сж нищо, сравнени съ славата, която ще се открие за побѣдителитѣ чрѣзъ Христа.

Да се раздере булото, което покрива истината и причинява казанитѣ, и много още заблуди; може само съ една Божествена работа – човѣци движени отъ Божия Духъ, да разорятъ заблуждението и да посѣятъ семето на истината.

Любезни брате!

ПИСМО 1

Както съмъ ти казвалъ и другъ пѣтъ, повтарямъ го пакъ, че и самъ азъ 12 години жиѣхъ въ това разбиране на истината безъ да подозирамъ, че въ моитѣ разбирания има нѣщо криво. Въ рѣцѣтъ ми бѣше Словото Божие, както и днесъ; чѣтохъ го, тълкувахъ го, сравнявахъ постѣпкитѣ си съ него и се радвахъ че съмъ въ пѣтътъ на истината, и наистина билъ съмъ, само че още нѣщо ми недостигало, и това Богъ ми го откри, като отвори умътъ ми да позная себѣ си и Неговата истина.

По думитѣ, съ които ми отговаряшъ, разбирамъ че се сърдишъ, а сърдня между мене и тебе не бива да има, защото не защитаваме бащина вѣра; както сме влѣзли въ първото разбиране, тѣй ще отидемъ и по навѣтрѣ: съ молитва, изпитание и Божие откровение.

Виждамъ още, че църквата има за тебе значение, каквото тя въ сжщностъ нѣма споредъ учението и духътъ на Господа Христа. Виждамъ колко много секти има, основани все на Словото Божие и всички викатъ: тукъ е Христосъ! Въ този викъ има нѣщо истинно и то е, че Христосъ е на вредъ за ония, които Го търсятъ отъ сърце. Съ това не искамъ да кажа, че въ свѣтътъ нѣма църква Христова. Ти помнишъ ония двама

мѣже, при които ний с тебе се покаяхме и послѣшнитѣ благословения, които се излѣха въ онзи градецъ; двама-та ония мѣже бѣха тамъ църква

Христова, която порастна, както помнишъ до 40 души; но сега тамъ не е вече църква!? Както и тѣлото наше е храмъ Божий ако живѣе въ него Духъ Святий. Тѣй че църквата е като чадата Божий: „Вѣтръ, който вѣе дѣто ще, и гласътъ му чуешъ, но незнаешъ отъ дѣ иде и кѣде отива!“

Самото Слово Божие ни посочва единъ примѣръ, който ясно показва що е истинска църква.

Израиль бѣше народъ Божий – църква Божия, а пѣкъ що виждаме? Тази църква изгонва пратеницитѣ Божии до нея, и ги избива, и разпѣва на крѣстъ своятъ първосвѣщеникъ Исуса. И какво се каза на тая църква: „Твърдоглави и съ необрезани сърдца и уши, вий всѣкога се противите Духу Святому: както бацитѣ ви така и вий“. Още се казва, че „Не всички, които сж отъ Авраама сж синове Авраамови“, а за нашето врѣме се говори, че „Много сж звани, но малко избрани“.

Азъ и ти да внимаваме дали сме *избрани и подобрени*.

Здравъ бѣди.

Спътниците на Апостол Павел (1): Варнава

Дейвид Уилямсън

И когато дойде в Ерусалим, той се стараеше да дружи с учениците; но всички се бояха от него, понеже не вярваха, че е ученик. Но Варнава го взе та го доведе при апостолите, и разказа им как бил видял Господа по пътя, и че му говорил, и как в Дамаск дързостно проповядвал в Иисусовото име (Деян. 9: 26, 27).

Без съмнение Апостол Павел е един от видните личности в Библията. С тайните, които по откровение от Бога му стават явни, виждаме, че той изпъква пред другите апостоли. Както и той сам признава: „Трудох се повече от всички тях – не аз обаче, а Божиата благодат, която беше в мен“ (1Кор. 15:10).

Понякога, като четем за Павловите премеждия и се възхищаваме на това, което е претърпял за Бога, на неговите пътувания и писмата, които е писал, ние забравяме, че е имало много мъже и жени, на които апостолът е дължал много. И в следващите статии възнамеряваме да разгледаме тези персонажи по реда, по който ни се явяват в Новия завет.

Първия човек, когото виждаме като спътник на Апостола, е един възхитителен мъж, за когото четем в Деяния 4:36: „Йосиф, наречен от апостолите Варнава“.

Дарбата, която притежава

От първото споменаване за Варнава разбираме, че той има уникално умение. И то е толкова явно, че апостолите му дават друго име! „Наречен от апостолите Варнава (което значи ‘син на утешение’)“. В други преводи името му се тълкува като ‘Синът на насърчение’. Като проследим неговия духовен живот, можем да видим колко точно е било това наименование.

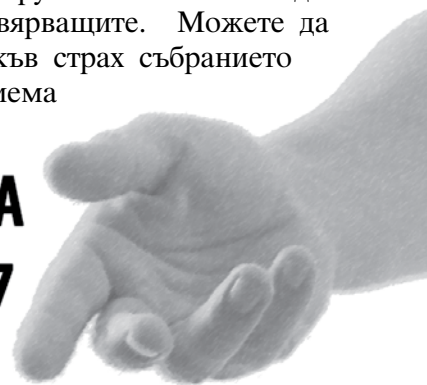
Неговото насърчение за Савел

Савел от Тарс е предизвиквал голям страх у християните. Той е бил замесен в убийството на Стефан: „свидетелите сложиха дрехите си при краката на един млад мъж на име Савел“

(Деяния 7:58). А след това той продължава смъртоносното гонение на християните. Той, за когото се пише, че „дишаше още заплахи и убийство срещу Господните ученици“ (Деяния 9:1) и получава писма от първосвещеника, за да се разрасне гонението до Дамаск. Но ето че възкръсналият Господ му се явява, когато пътува натам, което е неговото обръщение.

Скоро след това, изпълнен със сила от Светия Дух, отива в Йерусалим, където сам той проповядва Христа, бягайки от гонението в Дамаск. В Йерусалим се опитва да се приобщи към вярващите. Можете да разберете с какъв страх събранието го приема

БЪДИ КАТО ВАРНАВА
Деян. 9: 26-27

първоначално. Те странят от него и го държат на дистанция от себе си – не могат да повярват, че такъв човек е бил спасен! „Но Варнава го взе и го доведе при апостолите, и им разказа как бил видял Господа по пътя, и че му е говорил, и как в Дамаск дръзновено проповядвал в името на Исуса. И той излизаше и влизаше с тях в Йерусалим“.

Можете ли да си представите какво насърчение е било това за Савел? Че един утвърден и уважаван вярващ залага собствената си репутация за него, който се е славел, че е гонил и избивал християните. Събранието в Йерусалим има много опасения, но Варнава им изяснява два жизненоважни фактора: първо, обръщението на Савел от Тарс, и второ, неговите дела от този момент нататък. Въз основа на това свидетелство той „излизаше и влизаше с тях в Йерусалим“.

Практическото приложение тук е много ясно. Имаме ли копнеж да насърчаваме духовното развитие на младите вярващи? Или сме твърде прибързани понякога поради страха

А юдеите подбудиха набожните високопоставени жени и градските първенци, и като повдигнаха гонение против Павла и Варнава, изпъдиха ги из пределите си. А те отърсиха против тях праха от нозете си, и дойдоха в Икония. А учениците се изпълниха с радост и със Светия Дух.

(Деян. 13: 50-52).

да не изгоним онези, които могат да са от полза за нашето събрание? Настоятелното насърчение на Варнава в този случай е безценно.

Неговото насърчение за светиите

В глава 11 в Деяния на Апостолите четем, че гонението в Йерусалим довежда до разпръсването на християните по околните страни. И някои, които пристигат в Антиохия, започват да изпълняват заповедта и проповядват благовестието „на елините“. Новината за тази дейност достига до Йерусалим и предизвиква голям интерес! Какво се случва? Бог наистина ли спасява езичниците? А техният отговор се състои в това да изпратят Варнава. Защо Варнава? Възможно е една от големите причини да изберат Варнава е, защото той притежава дарбата да насърчава. Точно от такъв човек се нуждаят младите вярващи и младите събрания.

Забележете как Варнава отвърща на тази служба за Господа. Критичен ли е той към факта, че събранието в Антиохия не репликира събранието в Йерусалим? Не. Защото тези мъже и жени са спасени направо от езичеството! Затова е нужно поучение. А те как отвърщат? В Деяния 11:23 пише, че „като (Варнава) дойде и видя делото на Божиата благодат, зарадва се и увещаваше всички да постоянстват в Господа с непоколебимо сърце“.

Обърнете внимание на неговата благодарност. Като вижда доказателство за Божието дело, „зарадва се“! Без съмнение новородените вярващи не са свършени, но Бог благославя

езичниците – и каква радост предизвиква това в този топлосърдечен мъж! След това обърнете внимание на неговото увещание: „и увещаваше всички да постоянстват в Господа с непоколебимо сърце“. Варнава знае, че единственото нещо, което ще предпази тези млади вярващи в това младо събрание, е едно близко и непрестанно общение с Господа. Сигурно е било голямо насърчение сам Варнава да дойде да помогне! А той не търси постоянно никакви недостатъци у тях, нито пък секва растежа им с товари, невъзможни за носене. Той забелязва всеки малък знак на прогрес и ги насърчава към още по-дълбоко общение с Господа.

Нека приложим това към нас още веднъж. Ако братята, с които общуваме и които ни наблюдават, ни дадат име, което да подхожда на характера ни, какво ще бъде то? Източници на радост или на тъга сме? Насърчаваме ли, или обезсърчаваме другите? Бог да ни дава благодат да можем да насърчаваме неговите люде!

Добротата, която показва

Друг аспект на Варнавовия характер, който ясно е подчертан от Светия Дух, е неговата доброта. Той е един от двамата човека в целия Нов завет, които носят квалификацията „добър човек“! В Деяния 11:24 четем: „той беше добър човек, пълен със Светия Дух и с вяра“. Думата, преведена като ‘добър’, има значение не само на добродушен, но и на полезен. Той е човек, който се стреми да е от полза на другите. Можем да видим доказателство за тази доброта в неговата щедрост, състрадателност и почтеност.

Неговата щедрост

Варнава „като имаше земя, продаде я, донесе парите и ги сложи пред краката на апостолите“ (Деяния 4:37). Той забелязва нужда, за която може да помогне, продава земните си притежания (най-вероятно земя в Кипър) и дава прихода на Господа за бедните. Какво го кара да бъде толкова щедър? За него просто по-голям приоритет са духовните богатства, отколкото физическите.

Неговата състрадателност

Тъжната противоположност на Варнава е описана в Деяния, глава 5, където Анания и Сапфира продават имуществото си, но

„задържаха от стойността“, докарвайки върху себе си незабавната Божия съдба. Защо Варнава е похвален, а Анания и Сапфира – осъдени? Мотивът е най-важното нещо при даването! И докато Варнава не се интересува от репутацията си пред хората в света, а от действителността, то за Анания това не е така!

И човекът, който не се интересува от мнението на света, е записан във вечното Слово като човек с щедър дух. Той губи печалбата от парче земя и какво получава? Нека отново споменем думите на Джим Елиът: „Не е глупак този, който дава това, което не може да задържи, за да получи онова, което не може да загуби“.

Неговата почитеност

Варнава е честен и точен човек. И в интерес на истината, именно поради тези качества му е гласувано доверие да разполага с парите. Едно от най-големите изпитания за човека е как се отнася с финанси, особено с чужди пари. В глава 11 на Деяния учениците в Антиохия чуват за голям глад, който идвал и щял да засегне голяма част от неимотните вярващи в Йерусалим. Те решават „да изпратят помощ“ за християните там. Това само по себе си е крайно невероятно! Езичници да пращат помощ на юдеи е било нечувано, а че юдеите приемат помощта от езичниците, направо е чудо! Когато дарът бил събран, учениците в Антиохия го изпращат „чрез ръката на Варнава и Савел“ (Деяния 11:30).

Защо Варнава е избран да придружава Савел в това пътуване? Защото той и преди е доказвал, че у него няма сребролюбие. Ние разгледахме вече как в глава 4 на Деяния той раздава земния си имот. Също така той е надежден: той така е работил в Антиохия, че е накарал и другите да му се доверят. И не напразно, защото, както четем в Деяния 12:25, те „завършиха службата си“ и се върнаха.

Такава честност и искреност трябва да бъде белег на всеки вярващ. Писано е: „не се лъжете един друг“ (Кол. 3:9), също и „говорете всеки с ближния си истината“ (Еф. 4:25). Писанията също ни учат, че хората, които са сребролюбци, не бива да ръководят събранието (1Тим. 3:3). Господ да даде на всеки един от нас щедростта и почитеността, които се намират у Варнава.

Статията се публикува с позволението на Believer's magazine.

По Свой образ

Страшно и чудно Бог ни направи,
душата – с плът от пръстта я покри,
а душата е вечна, ти не забравяй,
тялото пада, но тя ще стои.

Къде ще е твоята? За моята зная,
този въпрос над тебе лежи,
много е тежък, но не мога да трая
днес или утре да умреш във лъжи.

В заблуда живял си, но не прочете
Словото Божие – тоз час отвори,
„Към Мен погледнете и спасени бъдете“,
Бог казва в 'Исая'. – Иди, провери!

Не само Творец, но и Спасител,
е Тоз наш Отец, над нас дето бди,
сърцето си – дай Му да направи обител,
от греха и смъртта – и теб ще спаси!

Той Сина си изпрати за наша избава,
на нас, простосмъртни, живот изяви!
Вечно достоен за наш'та прослава –
по Свой образ в начало нам сътвори.

Сътвори творец, създател създаде,
основа основател, направи деец –
дърводелец издяла, ковач изкова,
скулптор извая със Своята ръка.

Но Адам съгреши пред Бога Всевишен,
и по тоз начин грехът влезе в света,
скри се уплашен - дойде с принос излишен,
и чрез лъжата на змията роди се смъртта.

Но Бог му показва, че път има промислен,
изкупителен път за всяка грешна душа,
само чрез Бож'ята кръв – всеки грях очистен,
в образ на онова, което щеше да стори Сина!

Сега възможност ти дава да не си беглец,
че от живия Бог кой мож' да се скрие,
а на тез, що Го любят – подарява венец.
Той кръвта си проля твоят грях да умие!

~ Роб Христов

Как да имаме добро свидетелство

Дейвид Колс

Всеки всеотдаен християнин иска да бъде угоден на Господа с доброто си свидетелство. Но как да го направим? Какви са характеристиките на доброто свидетелство? Това са може би някои от въпросите, които си задаваме.

Първо послание към Солунци е история на млади във вярата християни, които имат добро свидетелство в един нечестив свят. Апостол Павел посвещава голяма част от посланието си на тях, като ги поздравява за вярното свидетелство и ги насърчава да растат в него.

Животът на тези християни е бил много тежък и въпреки че все още не са били свършени, те са горели за Господа! И като четем за тяхното свидетелство, ние трябва да си зададем въпроса: Как изглежда нашето християнско свидетелство?

Има поне пет аспекта в свидетелството на Солунците, които ще разгледаме:

Първа глава: Те бяха Верни

В стихове 7–8 на глава 1 четем, че те са били „пример“. Думата тук означава ‘модел за подражание’ от другите християни. Ако сте били християни по онова време и сте искали да служите вярно на Бога, нямало е да сбъркате, ако последвате техния пример. Какво свидетелство са имали само!

Стих 8 на глава 1 ни казва, че те са разпространили благовестието на много голямо разстояние без брошури, имейли, интернет или други съвременни комуникационни средства. Обстоятелствата около тях са ги карали да пътуват с километри. Но те са имали един много силен инструмент в помощ срещу премеждията им, свързани с благовестието, и това е „Господното Слово“. Така че „Господното Слово бе проповядвано“ с дръзновение и мнозина са били спасени. Понякога ние не можем да отидем по-далеч от собствената си улица с благовестието. Нека се насърчим да разпространяваме Господното слово сред невярващите и да го провъзгласяваме с

пълно дръзновение.

Втора глава: Те бяха Съвестни

В 13 стих на глава 2 откриваме, че тяхното свидетелство е било ефективно, защото Божието Слово е работело в тях самите. За тях Божието Слово не е било само теория, а жизнена среда, и това е дало резултат в едно съвестно свидетелство. Ако не четем и не изучаваме Библията, и не се трудим в Словото, нашето свидетелство няма да бъде толкова ефективно, колкото би могло да бъде. А редовното четене на Божието Слово с молитва и размишляването върху Него ще направят и нашето свидетелство живо.

Трета глава: Те бяха Постоянни

В 8 стих на глава 3 четем, че Апостол Павел е бил насърчен от тяхното устояване за Господа. И обърнете внимание, че те не са стояли на едно място, нито са вървели назад! Те са живели с вяра и са показвали голямата си любов към хората. Да обичаш ближния, е белег на истинските християни и едно огромно свидетелство (Йоан 13:35). Така и съветът към тях е да „преизобилстват в любов“ (3:12) и да докажат, че те ще продължат с вярното си свидетелство. Това е помогнало да привлекат и други към тях и да открият Христа.

Четвърта глава: Те бяха Свети

В началото на глава 4 Апостолът пише за служението в Господа чрез ходенето в святост пред Бога. Той ги насърчава да имат чист живот. Светостта и чистотата са характерни белези за тези, които са отделени за Бога, и контрастът със света е, че те не тичат след развратните страсти на този свят. В този свят, и особено във века, в който живеем, има много начини, по които да развалим общението си с Господа и да унищожим свидетелството си. А стих 7 на глава 4 ни учи, че Бог не ни е призовал за нечистота, а за святост.

Четвърта и Пета глава: Те бяха Насърчени

Както четем в 1 Сол. 2:14, Солунците са били подложени на големи гонения, като някои от тях са станали и мъченици. Те са се нуждаели от насърчение и то идвало по два начина. Първо, Апостол Павел им напомня, че Господ ще бъде с тях в техния живот и във вярното им свидетелство (1 Сол. 5:23). Второ, те винаги са могли да се надяват, че един ден ще са с Господа Исуса Христа в пълна слава за цяла вечност. И с тези две неща, винаги ободряващи умовете им, те намирали насърчение да продължат напред. Хубаво е и ние да си припомним, че независимо колко тежък стане животът ни, нашият Господ винаги може да ни запази. „Никак

няма да те оставя и никак няма да те забравя“ (Евр. 13:5). Хубаво е да пазим тази невероятна надежда, че един ден ще бъдем грабнати от този умиращ свят на греха и ще бъдем завинаги с Господа Исуса. Друга подобна надежда няма на този свят!

И като заключение, можем да кажем, че от това невероятно послание можем да бъдем винаги насърчени да живеем живот на вярно свидетелство пред хората и пред Бога. Така че нека не ни спира нищо пред тази възможност!

Статията се публикува с позволението на Precious Seed.

Повече от всички

Господ Исус седеше срещу съкровищницата и гледаше как народът пуска пари в нея (Марк 12:42). Той обаче гледаше на сърце, а не на лице, и знаеше не само колко пуска всеки човек, но и какъв е мотивът му. „Аз давам десятък от всичко, което притежавам“, викаше Фарисеят в своята самодоволност, което само увеличаваше гордостта му.

И както Господ седеше там, той извика учениците Си и им даде урок по Небесна икономика. Кой е бил най-щедрият дарител този ден? Човек би отговорил от гледна точка на левовите и стотинките, като за най-щедър дарител би определил този, който е дал най-голяма сума. Но това правило не важи в Небесната система. И тази, чието име не би присъствало в никоя човешка класация, освен може би в класацията 'Суми под 10 стотинки', тя послужи за пример на Исуса Христа и оглави Небесната класация. Така че справедливото отсъждане на Праведния Съдия беше, че тя е дала „Повече от всички“.

Как е възможно нищожният ѝ дар да бъде повече от всички останали? Не е ли точно поради причината, че тя даде ВСИЧКО, което притежаваше, и в този скромнен дар виждаме една малка картина на това, което Самият Господ извърши. „Защото знаете благодатта на нашия Господ Исус Христос, че като беше богат, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия“ (2 Кор. 8:9). Той даде всичко свое и този, който постъпва във всичко подобно Нему, е угоден в очите на Отца. Всичко, което сме и което притежаваме, е Негово! Както в притчата за талантите, така и в тази за десетте слуги репликите на човека, който се завърна от чужбина, както и на Благородника, са да получи получи отчет за Своето притежание („парите МИ“), (Матей

25:27)(Лука 19:23). Законът изисква десятък, а Благодатта заслужава всичко!

„И като седна Исус срещу съкровищницата“, Той застана там кротко. И това трябва да накара всеки вярващ да се замисли къде ще е името му в този Божий списък на дарителите. А имената на тези, които оглавяват този списък, са онези, които са се приближили най-близко до Онзи, Който „толкоз възлюби света, че даде Своя единороден Син“. Ако всички вярващи вървяха в мъдростта на този принцип от Светия Дух, каква сила и какво благословение би имало в живота на всеки! Каква печалба пред Съдния престол и какъв напредък в Божието дело по целия свят!

Статията се публикува с позволението на The Word.

Темата за страданията, съпътстващи живота на христианина, е в голяма степен неразбрана и не много желана сред христианите. Павел говори за нея като за откровение, изявено му от Бога след неговото покаяние: „Защото Аз ще му покажа, колко много той трябва да пострада за името Ми“ (Деяния 9:16). Апостол Павел предава тези думи и към Филипяните: „Защото, относно Христа, вам е дадено не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него“ (Фил. 1:29). Така пътят на христианина е двойк в своята перспектива: страдания в момента, слава в бъдеще. Това е илюстрирано и чрез пътя, през който трябваше да премине: „А между проходите, през които Йонатан искаше да мине към филистимския гарнизон, имаше остра скала от едната страна и остра скала от другата страна; името на едната беше Восес (което означава блестящ), а името на другата Сене (което означава трудност)“ (1Цар.14.4). Отново в Песен на песните 4:16 невястата, която е образ на изкупените Божии деца, призовава северния вятър (бедствие) и южния вятър (приятност) да повейт в градината, за да потекат ароматите ѝ. И двата вятъра са необходими, за да може градината да даде своите плодове, които невястата да даде на любимия си. Това апостол Павел изразява с думите: „И тъй, братя мои, и вие умряхте спрямо закона чрез Христовото тяло, за да се свържете с друг, сиреч с възкресения от мъртвите, за да принасяме плод на Бога“ (Рим. 7:4). В 2Кор. 11:23–33, Павел преминава през трудности и несгоди, но в 2Кор. 12 той преминава през приятни места с радост. Павел търпи трудности и несгоди, причинени му от човека (2Кор. 11:33), само за да бъде въздигнат от Бога (2Кор. 12:2).

В Псалом 119 псалмистът използва четири изразни средства по отношение на скръбта и страданията. В стих 67 скръбта довежда до поправление: „Преди да бях наскърбен, аз се заблуждавах; но сега държа Твоето слово“; стих 71 говори за поука: „Добре ми стана, че бях наскърбен, за да науча Твоите повеления“; стих 75 – за вяност: „Зная, Господи, че Твоите съдби са праведни, и по справедливост си ме наказал“; стих 92 – за поддръжка: „Ако Твоят закон не беше ми наслада, то аз и тогава бих загинал в скръбта си“. В Послание към евреите 12:6 скръбта е породена от наказанието, защото Той ме обича: „Защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син, когото приема, ако търпите наказание, Бог се обхожда с вас като със синове; защото кой е тоя син, когото баща му не наказва?“. Това също е доказателство, че аз съм един от семейството, и всичко това става, за да се оприлича все повече на Него. Причината за скръбта в живота на Божиите синове може да

бъде с цел утвърждаване и порастване в познание, както беше при Йов, или причината да е поради невярност, както при Ноемин. Страданието може да е породено от Сатана (2Кор. 12:7); от света (Йоан 15:19); от собствения ни дом (Мат. 10:21–26). Природата на страданието по своята същност може да бъде материално, засягащо нашия дом или лично нас, а при Йов са всичките три.

Целта на страданието може да бъде за слава на Бога и Сина (Йоан 11:4); да принесе повече плодове (Йоан 15:2); за да можем да бъдем съучастници на Неговата святост (Евр. 12:10); за да се покаже, че силата на Христос е в нас (2Кор. 12:9); за да се научим и ние да утешаваме тези, които са в скръб (2 Кор. 1:4) и др.

Соломон ни казва в Еклесиаст 7:2: „По-добре да отиде някой в дом на жалееене, отколкото да отиде в дом на пируване“. Йоан в своето Евангелие ни въвежда и в двете състояния – на радост и на тъга. В глава 2 ние сме в дом на пируване, но в глава 11 ние сме в къщата, където има скръб. И двете са повод да се изяви Неговата слава. В първия дом той превръща водата във вино, но в другия Той превръща смъртта в живот. В Йоан, глава 10, четем как Господ Исус говори за Своята смърт, в глава 11 – за Неговата грижа, и в глава 12 – за Неговата слава. В Йоан, глава 10, се описва как добрият пастир дава живота си за овцете, в глава 11 умира един от тези, които са в Неговата кошара – Лазар. Колко е чудно, че преди аз да премина през долината на сянката на смъртта, Този, Който е мой Пастир, описан в Псалом 23, е преминал през реалността на смъртта (Псалом 22). В Евангелие от Йоана Господ Исус отива отвъд Йордан (смъртта). В Йоан, глава 11, те казват: „Господи, ако беше Ти тука“ (ст. 21, 32).

Нека погледнем на горчивината, която цари в къщата на скръбта, когато Лазар умря. В Йоан 11:6 виждаме Господното търпение, в стих 28 е Неговото присъствие, в стих 35 е Неговата милост, а в стих 41 е изявена Неговата сила.

Вижте търпението на Мария в контраст с безпокойството на Марта. В стих 32 Мария пада пред нозете на Исуса. И в Лука, глава 10, тя стои при нозете на Господа, но там тя е като ученик, който има да научи много неща, а в Йоан 11 тя е скръбяща, която има нужда от утеха. Марта можеше да каже: „Добре ми стана, че бях наскърбена, за да науча Твоите повеления“ (Пс. 119:71). Мария можеше да каже: „Ако Твоят закон не беше ми наслада, то аз и тогава бих загинала в скръбта си“ (Пс. 119:92). Тя се научи в Йоан, глава 11, че „Вечер може да влезе плач да пренощува“ (Пс. 30:5), но в глава 12 – че „на сутринта иде радост“.

Статията се публикува с позволение на Assembly Testimony.

Каква е следващата стъпка?

Не може да не се забелязват промените, които се случват в световен мащаб, независимо дали са внушени, преднамерени, с повече или с по-малко участие на човека. При всички случаи обаче нищо на този свят не се случва в резултат на стихийни и необмислени от някого действия. Най-малкото най-заинтересованият от този – на пръв поглед – хаос, който цари в света, е Сатана. За този, който е изхвърлен от Божието присъствие, е казано: „горко на вас, земя и море, защото дяволът слезе у вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време“ (Откр. 12:12). Сатана няма къде другаде да изгражда своето царство освен на земята. И той го изгражда паралелно с изграждането на Божието Царство, което „царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Светия Дух“ (Римл. 14:17). Да си припомним, че същият този Сатана предлагаше на Божия Син – Исуса Христа, всички царства на земята и голяма власт! Но това изкушение не подейства при Господа Исуса. Логично е да се предположи, че след като това изкушение не подейства при Господа Исуса, защо Сатана да не го предложи на някой друг, който с готовност би продал душата си на него? Забележете, че както в Словото се говори за Божи чад (деца на Бога), така също се говори и за чада на Сатана. Сам Господ Исус се обръща към определена група от хора и им казва: „Вие сте от баща дявола...“ (Йоан 8:44), „Рожби ехиднини! Как можахте да говорите добро, като сте зли?“ (Мат. 12:34). Виждаме, че и тук нещата вървят паралелно: на тези, които са родени по Дух – Божиите чада, Сатана противодейства със своите чада – тези, които са родени от него. И това ще продължава дотогава, докато Бог не сложи край на целия този злощастен театър, в който човекът е главно действащо лице. „Близко е великият ден Господен. Близко и много бърза – Гласът на деня Господен“ (Зах. 1:14).

Но дотогава ние ще сме свидетели на множество събития, които се появяват с тревожна бързина и честота в историята на нашия свят, в различни сфери от нашето обкръжение – географска, климатична, финансова, социална и морална. Трусове на различни нива. Може би мнозина се запитват: „Какво следва?“, като се опасават, че светът е безпомощен да се самоуправлява и върви към самоунищожение, и няма никой, който, изглежда, да има силата да спре пропадането на човечеството по низходящата спирала. С всеки изминал ден човекът добавя

своята квота от мрак към предходния ден и надеждата все повече и повече избледнява.

Какво се случва с всички предсказания и псевдонаучни теории, че ние, хората, вървим по възходящ път, условията на живот се подобряват и човекът се е устремил неумолимо към своята Утопия? Науката ни освободи, тя ни дава всички отговори и спокойно можем да отхвърлим тежките изисквания да се подчиняваме на Всемогъщия. А можем ли? Независимо колко много хора са се опитвали да наложат своето мнение, че няма Бог, в умовете на мнозина се промъкват съмнения, че може би сме тръгнали в грешна посока и имаме нужда от преоценка на сегашното си положение. Има ли някъде или някой, към когото можем да се обърнем за отговори, или трябва смело да плаваме в гъстите мъгли на невежеството и бунта към несигурното бъдеще?

Библията, вдъхновеното Слово на Бога, съдържащо вечната истина от Самия Творец, хвърля светлина върху бъдещето на този свят и съдбата на всяко човешко същество в този девалвиращ свят. Тя ясно ни напомня, че следващото голямо, значимо събитие е идването на Господ Исус. Преди Той е бил тук, на земята: това е исторически потвърден факт и няма никакво съмнение, че Исус Назарянина, както презрително са се обръщали към Него, е живял в този свят в продължение на тридесет и три години и е умрял извън Ерусалим на едно място, наречено Голгота. Той е дошъл с една конкретна цел: да се осигури спасение за цялото човечество, за да се намери начин за бягство от неизбежния Божий съд над тези, чиито грехове не са простени.

Това можеше да се постигне единствено чрез смъртта на Божия Син. Той пое отговорността за нашите грехове и понесе наказанието, което ние заслужавахме. „Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото ...“ (1Петр. 2:24). „Христос умря за нашите грехове...“ (1Кор. 15:3). Смъртта на Господ Исус беше единствената жертва, която можеше да удовлетвори Божиите праведни изисквания. Но за нас остава да Му се доверим като наш личен Спасител, защото нашето помирение с Бога става единствено чрез Христовата жертва.

Всички събития, които се случват в момента, са като предупредителен сигнал от самия Бог, че идването на Христос на облаците, при „Божия тръба и при глас на архангел“, е неизбежно и в един миг всички тези, които са Негови деца, ще бъдат грабнати от този свят, за да Го посрещнат във въздуха, и така ще бъдат завинаги с Господа (1 Сол. 4:17). Тези събития не са просто случайни събития, които могат лесно да бъдат обяснени. Трябва спешно да се подготвим за това велико събитие. Мнозина поради незнание и несигурност не са наясно какво ще последва и са ужасени от това какво ще се случи, но това не е извинение. „Затова бъдете готови, защото в час, когато го не мислите, Човешкият Син иде“ (Мат. 24:44).

Числата в Библията

вечен живот в Христа Исуса (Рим. 6:23). Тогава очевидно трудът, който Божиите чада полагат, докато са на тази земя, е борбата им със Сатана. Както е казано: „Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестията в небесните места“ (Еф. 6:12). Всъщност трудът им е за Господа, който се проявява в устоявания, в подвизи за Господа, докато ние работим в този свят, илюстрирано с „шестицата“, а след това влизаме в съботната почивка в Христа. Това не е просто някаква спекулация, но се потвърждава и от Словото, като Сам Бог посочва в Словото Си, че ние „се трудим“, за да влезем в неговата почивка (Божията царство насила се взема), и Той използва седмия ден, съботата (след шесте работни дни), като картина на тази Почивка. Разбира се, ние влизаме в тази почивка в момента, в който сме Спасени, защото делото бе извършено преди основаването на света (Евр. 4:3) в Христа. Но този труд е промислен в нашия живот. Християните се трудят в този свят да изявят благовестието (1Тим. 4:10, 11), да устояват (2Тим. 2:12), да пребъдват (2Петр. 1:5), да водят битка с Лукавия (Еф. 6:12), защото Христос завърши работата за нас.

Евреите 4:11

„Затова нека се постареем да влезем в тая почивка, за да не падне някой в това, да дава същия пример на неверие.“

Също и...

Откровение 14:13

„...Блажени отсега нататък мъртвите, които умират в Господа; да! казва Духът, за да си починат от трудовете си; защото делата им следват подир тях.“

Както виждате, нашият труд на този свят е сравнен с числото 6, а нашата почивка – със седмицата, или събота в Господа. Помните ли притчата за сеяча в полето, която Господ Исус каза? Това е една картина на работата в този свят. Случайност ли е, че Бог заповяда на Израел буквално да работи земята шест години и да остави да си почине на седмата? Може ли да има случайности в Божието Слово?

Изход 23:10-11

„Шест години да сееш земята си и да събираш плодовете ѝ; а в седмата да я оставиш

да си почива и да не я работиш, за да се хранят сиромасите между хората ти от самораслото.“ Така шестицата изобразява времето за работа на този свят, а седмицата – едната съботна почивка.

Понякога значението на шестицата е очевидно, както например в Езекил 46:1, където става дума за светилището.

„Така казва Господ Иеова: Портата на вътрешния двор, която гледа към изток, нека бъде затворена през шестте делнични дни; а в съботния ден да се отваря.“

Отново имаме шест делнични дни и отваряне на портата към светилището в събота. Това са все духовни картини, като седмицата е покоят. В Откровение 11:15 четем, че седмата тръба е краят на световното царство, а в стих 19 – че Храмът на небето е отворен и Ковчегът на Завета е видян. Това значи светилището да бъде отворено! Бог не говори просто така и не използва безразборно взети числа. Но те са там, за да можем ние да разберем. Шест делнични дни, а на седмия светилището ще е отворено! Това е едната съботна почивка! Това също се потвърждава и от седмицата, която е символ на пълнота и цялостност.

Също и в:

3 Царе 10:19

„Престолът имаше шест стъпала, и върхът на престола беше кръгъл отзаде...“

Надявам се, не мислите, че Бог на случаен принцип е подбрал престолът да има шест стъпала. Не! Но има причина, поради която Бог казва, че има шест стъпала до престола. Шестте стъпала до престола са картина на нещо и блажени са онези, на които Бог им даде виделина да го осъзнаят! Има много други стихове, които по този начин символизират чрез числото „шест“ нашия труд, делото ни на тази земя. А на края на шестицата е нашата почивка – седмицата (Пълнотата на всичко). В края на нашата работа тук, на земята, е нашата Съботна почивка.

Второзаконие 16:8

„Шест дена да ядеш безквасни; и на седмия ден да има тържествено събрание на Господа твоя Бог, в който ден да не работиш никаква работа.“

Това е най-често срещаният пример за числото шест в Словото. Това е времето, което Бог е определил за работа в този свят. Дали за нас, или за Бога, числото шест символизира работа.

Статията подготви Хр. Р.

„И така, Исава се засели на Сиирската поляна. Исава е Едом. Ето потомството на Исава, праотец на едомците в Сиирската поляна“ (Битие 36:9).

Жителите на древна Петра нищо не произвеждали. Няма нито гърнчарство, нито металургия, не се занимавали със земеделие, (въпреки че земята била доста плодородна), а живеели единствено за сметка на пролятата от тях кръв, от разбойнически нападения и продажба на хора. Поради тази причина столицата на Едомското царство получила названието „Пиратско царство“, което живее за сметка на други, паразитирайки на техния гръб. Пълна представа ще придобием, когато се запознаем с религията на този град.

Повечето от съоръженията на Едом се отнасят към древната история и библейските времена. Едно от тях се ползвало с особена известност в дълбоката древност, доукрасявайки с черни краски характеристиката на едомското господство. Това съоръжение всъщност представлява олтар, разположен на върха на Зибби – Атуф, извисяващ се над Петра. Развалините на това старо светилище били

открити от англичанина Робинсон през 1900 г. На най-високата скала имало стръмни стълби, които водели до площадка, издълбана в скала. По-нагоре имало още една площадка, където в древността се намирал огромен олтар, на който се принасяли човешки жертви. Древните инженери били планирали всичко до най-малките подробности, като например жлеbove, по които да се стича кръвта на принасяните жертви. Червеният цвят на скалните маси, от които били изсечени олтарят и стъпалата, като че ли говорят на нас, далечните потомци, за вечната трагедия, която съпровождала този град, за потоците кръв, които като че ли украсяват цялата древна столица в червен цвят.

Този олтар бил място на поклонение на ‘бога на слънцето’, който в продължение на много векове отправял предизвикателство към истинния Бог. Червените стъпала на Петра остават символ на дяволско, изпълнено със страсти, поклонение, което предизвикало едно от най-решителните пророчества за този град. Следвайки древните летописи, които описвали Петра, разбираме, че на олтарите в Петра всеки ден се принасял в жертва поне един човек, а столицата на Едомското царство съществувала повече от 1000 години. На празници и особени тържества на олтарите се принасяли по 700, 800

души. Това била страшна, кръвожадна религия на едно страшно царство, което живеело от търговията с роби. Философията на тяхната религия била античовешки ненавистнически култ, като равни на тях в древното минало били само единици. Бог многократно се обръщал към този град с призив да се покаят. Цяла книга е посветена на призива към този град и това е книгата на пророк Авдий, но освен че не се покаяли, те все повече и повече се отдалечавали от Бога, губейки не само божественото и духовното, но дори и най-елементарните ценности на човешкото битие. И библейските пророчества за този град не закъснели. Ето ги и тях:

„А Господ й рече: Два народа са в утробата ти, И две племена ще се разделят от корема ти; Едното племе ще бъде по-силно от другото племе; И по-големият ще слугува на по-малкия“ (Бит 25:23).

„Потоците на Едом ще се превърнат в смола. И пръстта му в сира, и земята му ще стане пламтяща смола. Но пеликанът и ежът ще я наследят; Кукумявката и гарванът ще живеят в нея; И Господ ще простре върху нея връв за разорение, и отвес за изпраждане. Колкото за благородните му, никой от тях няма да се намери там, та да провъзгласят царството; и всичките му първенци ще достигнат до нищо. Тръни ще поникнат в палатите му, коприва и къпини в крепостите му; И ще бъде заселище на чакали, двор на камилоптици... Потърсете в книгата Господна, та прочетете; Никое от тях не ще липсва, нито ще бъде без другарката си; Защото казва Господ: Моите уста заповядаха това“ (Исаия 34:9, 11–13, 16).

Градът винаги е разполагал с изворна вода в изобилие, а и пълноводните реки били достатъчни за нуждите на града.

„Но Аз оголих Исава, открих скришните му

места, и той не ще може да се скрие; Разграби се челядта му, братята му и съседите му, и него го няма. Едом ще стане за учудване; Всеки, който би минал през него, ще се учуди, и ще подсвиrne за всичките му язви. Както при разорението на Содом и Гомора и ближните им градове, казва Господ, така никой човек няма да живее там, нито ще пришествия там човешки син“ (Еремия 49:10, 17, 18).

„Затова, така казва Господ Иеова: Ще простра ръката Си върху Едом, ще отсека от него и човек и животно, и ще го запустя из Теман, та ще паднат от меч до Дедан. И ще наложа въздаянието Си върху Едом,

чрез ръката на людетe си Израиля; и те ще постъпят с Едом според гнева Ми и според яростта Ми; и ще познаят въздаянието Ми, казва Господ Иеова“ (Езекил 25:13, 14).

„За да завладеят останалите от Едом и всичките народи, които се наричаха с името Ми, казва Господ, Който прави това“ (Амос 9:12).

„Якововият дом ще бъде огън, и Йосифовият дом като пламък;

А Исавовият дом като слама; и те ще я запалят и ще я изгорят,

Тъй щото никой няма да остане от Исавовия дом; Защото Господ изговори това. Жителите на юг ще владеят Исавовия хълм, и ония на поляните филистимците, ще владеят и Ефремовите ниви и самарийските ниви; а Вениамин ще владее Галаад“ (Авдия 1:18,19).

Ако сумираме пророчествата, виждаме ясно, че:

1. Потомството на Яков превъзхожда това на Исав (Бит. 25:23).
2. Реките на Едом ще пресъхнат. Когато тогавашните жители слушали тези думи, те им звучали невероятно – как ще стане така, че тези пълноводни реки да пресъхнат! Те не вярвали в това (Ис. 34:9).
3. В този град няма да има повече царе (Ис. 34:12).
4. Населението ще напусне града и там ще обитават само зверове. И на това не вярвали хората – как тази величествена крепост някога може да опустее?! Това им звучало странно и абсурдно, но Божието Слово ясно говорело за неизбежността на това (Ис. 34:13–15; Ер. 49:18).
5. Едомският народ ще бъде изтребен (Ерем. 49:10).
6. Много пътници ще се учудват на опустошението на Едом (Ер. 49:17).

7. Израил, който воювал столетия с Едом, ще стане стопанин на Едом (Ез. 25:14).
8. Тази земя, която се славела със своето плодородие, ще се превърне в пустиня (Ис. 34:9; Ез. 25:13; 35:7).
9. Остатъкът от Едом ще стане притежание на Израил (Амос 3:12).
10. Племена от юг ще завладеят част от Едом и планината Сеир – Исавовата планина (Авд. 1:19).
11. Кървава история на града (Езек. 35:6).

Както тогавашните жители не са вярвали в пророчествата за тях, така е и в днешни дни. Когато говорим на хората за Бога и Неговото Слово, някои признават, че Библията е мъдра книга, която съдържа много велики морални ценности, но когатостанедумазапришествието на Христа и Божия съд, това им звучи странно, неуместно, нелогично, а ако някой вярва в това, той смята, че то ще се случи в далечното бъдеще. За това отношение на човеците към пророчествата, разкриващи Божията съдба над тях, апостол Петър казва:

„Преди всичко знайте това, че в последните дни ще дойдат подиграватели, които с подигравките си ще ходят по своите страсти и ще казват: къде е обещаното Му пришествие? Защото, откак са се поминали бащите ни, всичко си стои така, както от началото на създанието“ (2 Петр. 3:3, 4).

Така разсъждавали и жителите на Едом.

Владетели в Петра

- **Едомско царство** – Едомците управлявали от 15. до 6. век преди Христа. Близо 1000 години са се принасяли всеки ден човешки жертви и безчет роби са били продадени.
- **Дидани** – 6. до 5. в. преди Христа. Диданите дълго време не са успявали да завладеят града поради това, че е силно укрепен; успяват да го завладеят само с помощта на предателство. На същите олтари, където гордите потомци на Исав са принасяли в жертва своите пленници, застават самите те в чест на своите победители и богове. За тях се изпълнява древната мъдрост, че който нож вади, от нож и умира.
- **Набатей** – 5. до 2. век след Христа.

Набатейците също завладеват града с хитрост и предателство и от своя страна поставят на олтарите диданите. Народ сменя народ, език сменя език, но страшната религия и философия на това царство продължава да живее.

➤ **Римска империя** – от 107 до 395 след Христа. Непобедимите легиони на римския император Траян обсаждат Петра. Те също дълго време не успяват да завладеят града, докато предателство сломява непревземаемата крепост. Отново се лее кръв.

- **Византийска империя**
- **Арабски халифат**
- **Кръстоносци** – през 12. век строят един от своите замъци в Петра.
- **Оманска империя**
- **Йордания** – през 1922 г. Петра влиза в границите на Йордания.

Ако днес вземем физическата карта на тези места, ще видим, че от някогашните пълноводни реки в земите на Едом сега не е останала и следа и земята се е превърнала в пустиня. Някогашният действащ град сега е само в руини – един мъртъв град. Без потомци на Исав и едомска царска династия, тази земя сега е поделена от

съвременния Израил и племената от юг – арабите; и ако тогава това, което са казвали пророчествата, е звучало абсурдно, сега те показват резултата от точното им изпълнение в живота на този народ.

Следвайки хода на историята на това древно царство, не можем да не обърнем внимание на един от „най-ярките“ му представители. И това е една личност, позната ни от евангелието – цар Ирод Велики. По бащина линия (Антипатра) той е бил едомец. И всичко, което било характерно за този народ, се виждало и в този цар – жестокостта, лицемерието и развратът оформяли облика на този нечестивец, който често е наричан ‘последният едомец’ и който действително поставил точка, последния кървав акорд на този древен и зловещ народ.

И преди да видим как изглеждат необикновените дворци и замъци на този град, нека прочетем как съвременни пътници описват града.

(Следва)

Статията е подготвена от Емилиян Борисов.

Календар 2013 "Красива България"

- 14-листов (24 + 4 страници) работен календар
- Размер на снимка (страница) - 33 x 23 см
- Авторски снимки, само от България
- Стих от Библията на всеки месец.
- Всички официални празници
- Полета за водене на записки - на всяка дата
- Информацията е на български и английски език
- Мини календар за 2014, авторска статия, стихотворение от Иван Вазов на последния лист

Календарът „Красива България“ има за цел да съчетае красотата на Божието творение заедно с Истината на Божието Слово като по този начин изяви благата вест за спасение на нашият Господ Исус Христос.

„Господ е велик Бог и велик Цар над всички богове. В Неговата ръка са земните дълбочини; и височините на планините са Негови. Негово е морето, дори Той го е направил; и ръцете Му създадоха сушата. Елате да се поклоним и да паднем, да коленичим пред Господа, нашия Създател; защото Той е наш Бог и ние сме народ на пасбището Му и овце в ръката Му. Днес, ако искате да слушате гласа Му, не закоравявайте сърцата си“ (Псалм 95:3-8).

За повече информация посетете:
www.duhovnoslovo.com
или се обадете на тел.:
0888356614; +3592 8661928